

nam, commodè navigare non liceret; eadem tamen per aliam adiri posset. Quòd si perpendimus insatiabilem auri argentique famem, quàm non per mare solum, perque terras; sed & per saxa per ignes, vel extremos usque Indos mortales feruntur: mirum certè est, neminem ad tam opulentissima Regna hætenus adpulisse. Neque minùs hoc accidit mirum, si Regum & Monarcharum summam dominandi cupiditatem consideremus; qui ut etiam ex remotissimis terris, Regnis suis facerent accessionem, nihil intentatum reliquerunt: quomodò eos seculis tot, tot Regnorum ditissimorum terra, potuerit occulta manere! Et aliàs hominum est curiositas magna; dum nova subindè inquirere, summo studio laborant; adeò ut etiam ea, in visceribus terræ abstrusa quæ continentur, non effugerint aciem humanam: ut verè liceat mirari, ea quæ in ejusdem superficie sunt, tot seculis incognita potuisse permanere. Aristoteles quidem *in libello de Mirabilibus auditis*, verosimilem hujus rei rationem adducit, dum ita scribit: In Atlantico mari extra Herculis columnas, insulam olim à Carthaginensibus repertam esse; à nullis tunc hominibus, sed feris tantùm habitam, arboribus frequentibus refertam, fluminibus plurimis ad navigandum idoneis irriguam, à continente aliquot dierum navigatione remotam.

» Et addit: Cùm animadverterent Charthaginenses
 » (qui olim Oceano occidentali, ut hodiè ferè Hispani,
 » imperitabant) complusculos mercatores, hominesq;
 » alios, fertilitate loci, amoenitate, aërisque clementiã
 » allectos, suam ibi fixisse sedem; veriti sunt, ne si Insulæ
 » illius fama ad alias nationes perveniret, magnus ex
 » variis terræ locis ad illam fieret hominum concursus;
 qui